

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Кж1 542/24
28.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија: Душанке Ђорђевић, председника већа, Јелене Шкулић и Душана Агатоновића, чланова већа, уз учешће саветника Јелене Каличанин Војновић, као записничара, у кривичном предмету **окривљеног АА**, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, одлучујући о жалби браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Костића и жалби јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктo бр. 292/23 од 08.03.2024. године, изјављеним против пресуде Вишег суда у Београду К бр. 396/23 од 07.02.2024. године, у седници већа одржаној у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, дана 28.05.2024. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

Усвајањем жалбе јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктo бр. 292/23 од 08.03.2024. године, **ПРЕИНАЧАВА СЕ** пресуда Вишег суда у Београду К бр. 396/23 од 07.02.2024. године, у погледу правне квалификације и изречене казне, тако што Апелациони суд у Београду кривичноправне радње окривљеног АА, утврђене изреком првостепене пресуде, правно квалификује као кривично дело недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 Кривичног законика, те окривљеног АА, даљом применом одредбе члана 4, 42, 45, 54 и 63 Кривичног законика, **ОСУЂУЈЕ на казну затвора у трајању од 2 (две) године**, у коју му се урачунава време проведено у притвору, у периоду од 18.06.2023. године, када је лишен слободe, до 07.02.2024. године, када је притвор према њему укинут, док се жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Костића **ОДБИЈА** као неоснована и у непреиначеном делу ожалбена пресуда **ПОТВРЂУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К бр. 396/23 од 07.02.2024. године, окривљени АА оглашен је кривим због учињеног кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 2 КЗ, те осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се има урачунати време проведено у притвору. Према окривљеном изречена је мера безбедности одузимање предмета – путничког

моторног возила марке ..., регистарских ознака ..., те је окривљени ослобођен од дужности плаћања трошкова кривичног поступка, за које је одлучено да падају на терет буџетских средстава суда.

Против ове пресуде, благовремене жалбе су изјавили:

-бранилац окривљеног АА, адвокат Александар Костић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу и пресуду преиначи на тај начин што ће окривљеног ослободити од оптужбе или побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање,

-јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду Ктж бр. 292/23 од 08.03.2024. године, због повреде кривичног закона, погрешно утврђеног чињеничног стања и битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438 став 2 тачка 2 ЗКП, али из садржине жалбе произлази да је изјављена само због повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу, укине пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Београду је, у поднеску Ктж бр. 572/24 од 17.05.2024. године, изнео предлог да Апелациони суд у Београду усвоји жалбу Вишег јавног тужилаштва у Београду као основану, укине ожалбену пресуду и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање, те одбије као неосновану жалбу браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Костића.

Апелациони суд у Београду је одржао седницу већа, у одсуству уредно обавештеног јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Београду, на којој је размотрио целокупне списе, заједно са ожалбеном пресудом и изјављеним жалбама, пресуду је испитао, у смислу одредбе члана 451 ЗКП, у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалбама, па је, по оцени жалбених навода и предлога, нашао:

-жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Костића, неоснована је, док је жалба јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду основана.

Наиме, неосновано се жалбом браниоца окривљеног износи теза о томе да је пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438 тачка 2 ЗКП јер је изрека пресуде неразумљива, противречна самој себи односно разлози пресуде су противречни изреци, а пресуда нема разлога о одлучним чињеницама, због чега није могуће испитати њену законитост и правилност, будући да је пресуда, према ставу овог суда, супротно цитираним жалбеним наводима, како у изреци, тако и у образложењу, јасна и разумљива, не садржи нејасноће нити противречности, а суд је о свим чињеницама важним за доношење правилне и на закону засноване пресуде дао јасне и аргументоване разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд.

У жалби браниоца окривљеног се спори утврђено чињенично стање и наводи да је окривљеном стављено на терет извршење кривичног дела из члана 350 став 3 у вези

става 2 КЗ, чији квалификовани облик, између осталог, подразумева постојање групе односно минимум три лица која су повезана ради трајног или повремениг вршења кривичних дела, док је осуђен због кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ који не предвиђа могућност да је дело учињено од стране групе, а што “претходни договор са НН лицима” недвосмислено подразумева, при чему нема доказа да је дело учињено од стране групе, нити да постоји “претходни договор окривљеног са НН лицима” јер постојање таквог договора из доказа у списима не следи. Нема доказа за припадност окривљеног “ланцу кријумчарења људи” јер се не може утврдити са којим НН лицем, на ком месту, у које време и по каквој садржини тзв. договора је окривљени поступио.

Међутим, Апелациони суд у Београду је ове жалбене наводе оценио као неосноване, најпре из разлога што окривљени у смислу члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, није оптужен за дело учињено у групи, како је то у жалби погрешно наведено, већ за кријумчарење већег броја лица.

Надаље, првостепени суд је у разлозима пресуде на страни десет, пасус први, навео да је на основу чињеничног стања утврђеног пред првостепеним судом изреку пресуде изменио у односу на изреку оптужног акта, уподобљавајући на тај начин пресуду утврђеном чињеничном стању, те у осуђујућој пресуди нема навода из оптужног акта да је окривљени учествовао у ланцу кријумчарења људи. Међутим, и према ставу овог суда, да је постојао претходни договор окривљеног АА са другим НН лицима да илегалне мигранте превезе моторним возилом кроз територију Републике Србије до Београда, несумњиво произлази из изведених доказа, а пре свега из исказа испитаних сведока. Наиме, сведок ББ у исказу је навела да је њу и њену децу човек, чије име не зна, водио кроз шуму како би прешли границу Бугарске и ушли у Србију и одвео их до места где су их чекала три возила, те да се возило у које је она ушла после неког времена покварило, а да је затим дошао други возач и сведок са својом децом, још шест мушкараца и једним дететом ушла у возило, који возач је требало да их одвезе до Београда, међутим, у току пута је зауставио возило, извадио кључеве из кола и отишао, а полиција је дошла по њих. Надаље, из исказа сведока ВВ произлази да он са возачем возила, у коме је превожен критичном приликом, није договарао плаћање, јер је плаћање већ унапред било организовано од стране његове породице и тачно се знало ко ће од возача да их превезе, а ко други да преузме. Из исказа сведока ГГ проистиче да он никакав новац није дао возачу комбија јер је за илегални пут од Софије до Београда све то унапред плаћено, што су његови родитељи платили 1.200,00 евра, те да он није имао комуникацију са возачем јер је возач унапред знао где треба да га превезе. Из исказа сведока ДД произлази да их је, по илегалном уласку у Србију, чекао возач са возилом у које су ушли и кренули ка Београду, које возило се после неког времена покварило, након чега су пешке дошли до комби возила у које је сведок ушао са четворо деце, једном женом и пет мушкараца, те да он никакву комуникацију с возачем комбија није имао, а да је возач знао да је требало да га доведе до Београда, али је у једном тренутку видео полицију, извадио кључеве из кола и побегао, док је полиција дошла по њих. Из исказа сведока ЋЋ произлази да их је комби чекао, да је у комбију био са четворо деце, једном женом и пет мушкараца, те да је возач требало да их пребаци до Београда, али да је у једном тренутку током пута видео полицију, извадио кључеве из кола и побегао, а полиција дошла по њих. Из исказа сведока ЕЕ проистиче да се након неког времена возило којим се сведок превозио са другим

мигрантима покварило, да је пешачио до места где их је чекало друго комби возило у које је са још неким лицем ушао, где је ту поред њега било четворо деце, пет мушкараца и једна жена, да је тај човек требало да их одвезе до Београда, али да је у једном моменту видео полицију, зауставио возило поред пута, извадио кључеве из кола и побегао. Из исказа сведока ЖЖ произлази да их је комби, којим су се возили критичном приликом, претходно чекао, да је возач, који је требало да их превезе до Београда, у неком тренутку стао, узео кључеве и побегао из возила, док је сведок остао са четворо деце, једном женом и пет мушкараца, те да возачу комбија он није давао никакав новац јер је то било урачунато у износ од 4.500,00 евра који је његова породица платила.

Дакле, из исказа испитаних сведока произлази да је реч о мигрантима који су илегално ушли на територију Републике Србије из Бугарске, где су такође илегално боравили, те да су превожени возилом које се покварило, када је дошао други возач, што је управо окривљени АА, који је наставио да их возилом вози кроз Републику Србију, али да је, када је видео полицију, возило напустио и побегао. Из оваквих исказа сведока произлази да је окривљени АА имао претходни договор са другим НН лицима да у моторном возилу марке "..., регистарских ознака ..., превезе илегалне мигранте кроз територију Републике Србије до Београда јер у супротном тј. без тог претходног договора са другим НН лицима окривљени не би ни могао знати где треба да сачека и у возило прими мигранте, те докле да их превезе, будући да из исказа сведока неспорно произлази да они са возачем односно окривљеним АА нису имали никакву комуникацију, а да је он знао да треба да их превезе до Београда.

Надаље, у жалби браниоца окривљеног се наводи да би и просечан човек, који би из племенитих побуда превезао избегла лица, знао да их треба одвести до Београда, имајући у виду мигрантску кризу која траје годинама, те да током поступка није доказана намера прибављања себи или другоме какве користи, као субјективни чинилац бића кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим односно није доказано да је окривљени мигранте превозио у намери да себи прибави имовинску корист. Међутим, супротно оваквим жалбеним наводима, из доказа у списима и исказа сведока, као што је претходно речено, произлази да окривљени илегалне мигранте, које је превозио, од раније није ни познавао, а да су они односно њихове породице платиле њихов илегални транспорт од Сирије до земаља западне Европе, укључујући и вожњу коју је окривљени на територији Републике Србије предузео, из чега следи да превозење кроз територију Републике Србије до Београда лица која су претходно кроз шуму прешла границу са Републиком Бугарском, окривљени није чинио из алтруистичких разлога, већ, напротив, у намери да себи прибави имовинску корист, те су другачији жалбени наводи браниоца окривљеног оцењени неоснованим.

Међутим, према налажењу овог суда, основано је изјављеном жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду указано овом суду да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање у конкретном случају погрешно применио кривични закон, када је закључио да се у радњама окривљеног, за кога је изведеним доказима несумњиво утврђено да је омогућио недозвољен транзит кроз Републику Србију за 11 лица, илегалних миграната, тако што их је превозио у моторном возилу, стичу обележја бића кривичног дела из члана 350 став 2 КЗ јер се, по оцени

првостепеног суда, 11 лица не може подвести под појам "већи број лица", која квалификаторна околност је прописана ставом 3 члана 350 КЗ.

Према налажењу овог суда, основано је жалбом јавног тужиоца указано да 11 лица представља већи број лица у смислу одредбе члана 350 став 3 КЗ, а овакав став је исказан и у бројним одлукама Врховног суда, а све сагласно правном схватању Кривичног одељења Врховног суда Србије, усвојеном на седници 17.04.2006. године, да се код кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 КЗ, под појмом "већи број лица" сматра пет или више лица.

Дакле, првостепени суд је правилно утврдио чињенично стање и број лица којима је окривљени АА омогућио недозвољен транзит кроз Републику Србију, али је погрешно применио кривични закон, налазећи да тих 11 лица није већи број лица у смислу одредбе члана 350 став 3 КЗ, па је овај суд, отклањајући пропуст на који је основано указано жалбом јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, подводећи правилно утврђено чињенично стање под правну норму односно вршећи правну квалификацију кривичноправних радњи окривљеног АА, пресуду преиначио у погледу правне квалификације, налазећи да се у радњама окривљеног АА стичу сва, како субјективна, тако и објективна, обележја бића кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ.

Испитујући пресуду у делу одлуке о казни, Апелациони суд у Београду је нашао да је првостепени суд, приликом доношења одлуке о врсти и висини кривичне санкције, правилно утврдио све околности из члана 54 КЗ које утичу на то да кривична санкција буде правилно одабрана, а њена висина правилно одмерена, па је, као олакшавајуће околности на страни окривљеног, ценио његово коректно држање пред судом и породичне прилике тј. да је реч о оцу једног пунолетног детета, док је, као отежавајућа околност, правилно цењена његова ранија осуђиваност, али не због истоврсног кривичног дела, од које није протекло значајан временски период.

Полазећи од овако утврђених олакшавајућих и отежавајућих околности, а даље ценећи степен кривице окривљеног, јачину повреде односно угрожавања заштићеног добра, као и све околности конкретног случаја, Апелациони суд у Београду је код начињеног преиначења првостепене пресуде у погледу правне квалификације, окривљеног АА, на основу одредбе члана 4, 42, 45, 54 и 63 КЗ, осудио на казну затвора у трајању од 2 (две) године, налазећи да ће се оваквом казном, као минимално запређеном за извршиоца кривичног дела из члана 350 став 3 у вези става 2 КЗ, довољно утицати на окривљеног да убудуће не врши оваква и слична кривична дела односно да ће се постићи сврха кажњавања и изрицања кривичних санкција прописане одредбом члана 4 и 42 КЗ, у ком смислу је, усвајањем жалбе јавног тужиоца, донета одлука као у изреци.

Сагласно претходном, Апелациони суд у Београду је донео одлуку као у изреци, на основу одредби члана 459 став 1 и 457 ЗКП.

Записничар-саветник
Јелена Каличанин Војновић,с.р.

Председник већа-судија
Душанка Ђорђевић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић